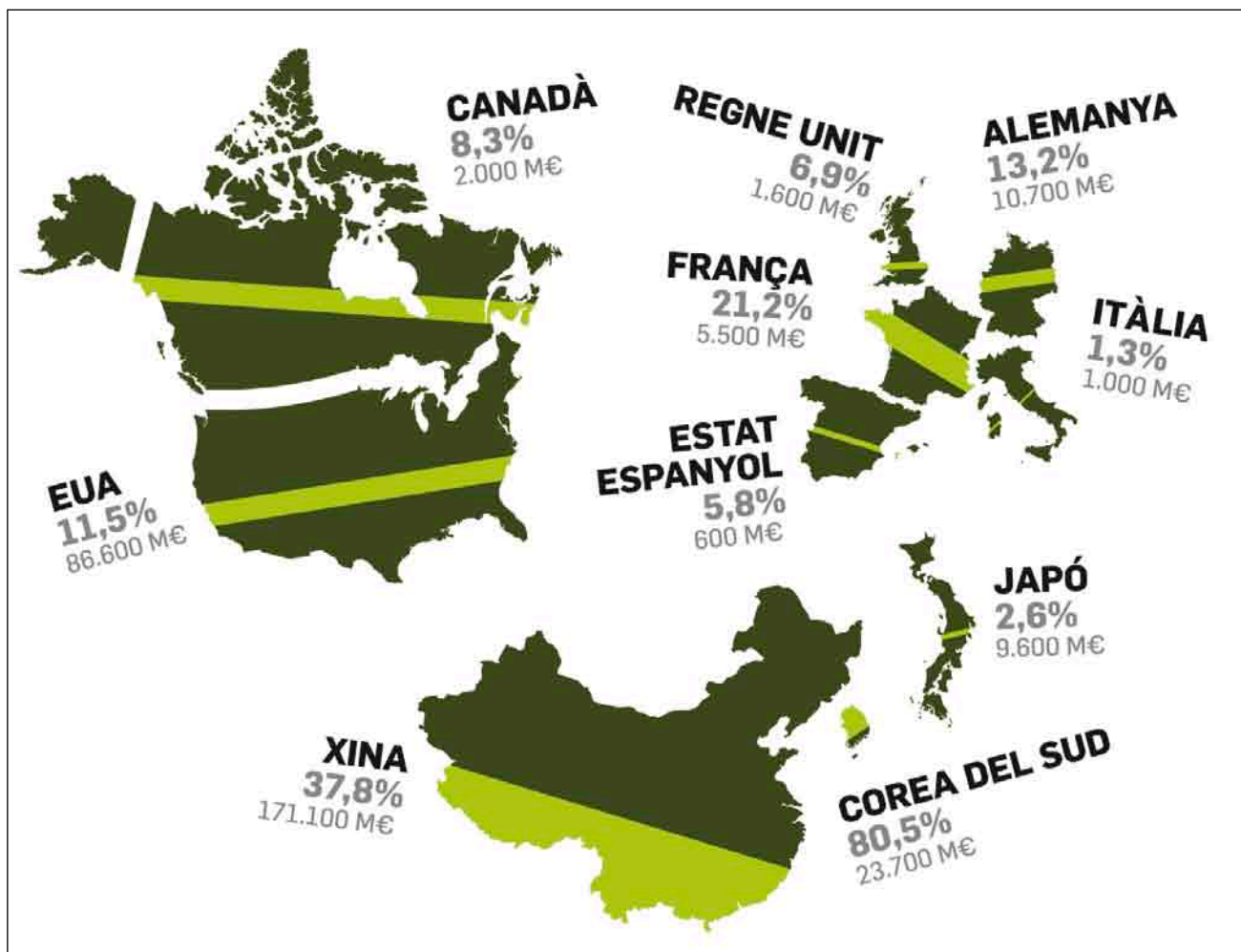

ANEM CAP A UNA ECONOMIA SOSTENIBLE?

La inversió verda en els fons públics per estimular l'economia

Percentatge d'inversió verda dins les mesures adoptades pels governs per fer front a la crisi econòmica (representat en color verd clar). Dades del 2009, en milions d'euros. Font: «A green new deal for Europe», Wuppertal Institute for climate, environment and energy.

El context

En un context de crisi econòmica els governs dels Estats dediquen part dels seus recursos a grans inversions públiques per estimular l'economia. Aquesta inversió genera tot un seguit d'intercanvis econòmics i ocupació de persones, al mateix temps que genera un bé o una infraestructura pública de la qual se'n beneficia l'economia i el conjunt de ciutadans d'aquell territori.

És indubtable que el model neoliberal —de consum desproporcionat d'energia, d'especulació urbanística i bombolla immobiliària i de les consegüents hipoteques *subprime*— ha acabat deixant l'economia en una situació molt delicada i el sector públic sembla ser l'únic agent possible amb prou capacitat de pal·liar-ho. Però mentre les economies emergents, com les asiàtiques, aprofiten la inversió pública per avançar cap a un model més sostenible, Europa sembla que continuarà ancorada als mateixos errors del passat.

CAP A UN NOU MODEL SOSTENIBLE ECONÒMICAMENT, AMBIENTALMENT I SOCIALMENT

Avancem cap a la revolució verda

QUIM SANGRÀ és president de la Comissió Sectorial de Medi Ambient i Energia

Barcelona, 1968

Enginyer tècnic d'Indústries Agroalimentàries per la UVic. Assessor d'Esquerra a l'Entitat Metropolitana de Medi Ambient. Militant d'Esquerra des de 1992 i president d'Esquerra-BCN. Nou Barris.

L'Informe Stern de 2006, el primer gran informe sobre els impactes econòmics de l'escalfament global, es resumeix en una frase: «les mesures a aplicar són costoses, però no fer res sortirà més car». Aquesta afirmació ha estat assumida de forma general per la majoria de governs.

Però la crisi econòmica ha posat de manifest que, més enllà d'aquestes inversions, allò que cal són profunds canvis estructurals en els sistemes econòmics, productius i energètics d'arreu del món, per a poder assolir un nou model sostenible, tant econòmicament, com ambientalment i socialment. Alguns països

«Les mesures a aplicar són costoses, però no fer res sortirà més car»

ja han començat a girar el timó de les seves inversions estratègiques, ni que sigui d'una forma limitada, com és el cas dels Estats Units (on això significa un gir polític notable), i Alemanya o França, en la línia que ens tenen acostumats, però que acaben donant-se per bons davant de percentatges discrets d'aportació

a la nova economia verda d'estats a qui es suposaria una major predisposició com ara el Canadà, el Regne Unit o el Japó. Com sempre, l'Estat espanyol apareix més aviat a la cua, amb la Itàlia de Berlusconi.

Menció apart per Corea del Sud, que ja fa dècades que està una passa per endavant en termes d'innovació tecnològica i industrial, gairebé sempre encertant-la, i la Xina, els números de la qual poden resultar enganyosos, perquè els canvis que s'hi donen es fan amb una agressivitat social i ambiental tan alta que el que avancen per un costat, ho reculen per l'altre.